



מאיר עוזיאל:

„ביקור אצל ערפאת הוא כמו בפלאטוס דיטריס!”

פניתי אל עורך „יומן השבוע”, מאיר עוזיאל, שהוא גם בעל טור סאטירי ימני קיצוני ב„מעריב”, ושאלתי אותו:

● מה דעתך על המיבצע העיתונאי של צוות „העולם הזה” במערב־ביירות?

אני מעריך את אומץ־הלב העיתונאי והאישי שלך. יכלו להרוג אותך בכל דקה מהראיון. אורי אבנרי לעזר מתך. עשה מעשה שהעיתונאות שבו אינה העיקר, והוא ידע את זה. הוא רצה להפריע למילחמה. הוא רצה למי נוע כניסה למערב־ביירות.

● אתה הלא עיתונאי. לו הזדמן לך לראיין את יאסר ערפאת, לא היית מראיין אותו?

לא הייתי מראיין אותו. את ערפאת לא צריך לראיין. צריך לירות בו.

● היית מוותר על סקופ עיתונאי?

אני לא עיתונאי השבוי בתוך המקצוע. הבעיה היא כעת לא להשיג הישג עיתונאי, אלא להשיג הישג במלחמה ולנצח את אש״ף.

● אתה עיתונאי, לא חייל.

יכול להיות שקודם הייתי מדבר עם השילטונות. הייתי מתיעץ. היו אומרים לי: לך תראיין, הייתי עושה את זה. האישור חשוב יותר מהראיון.

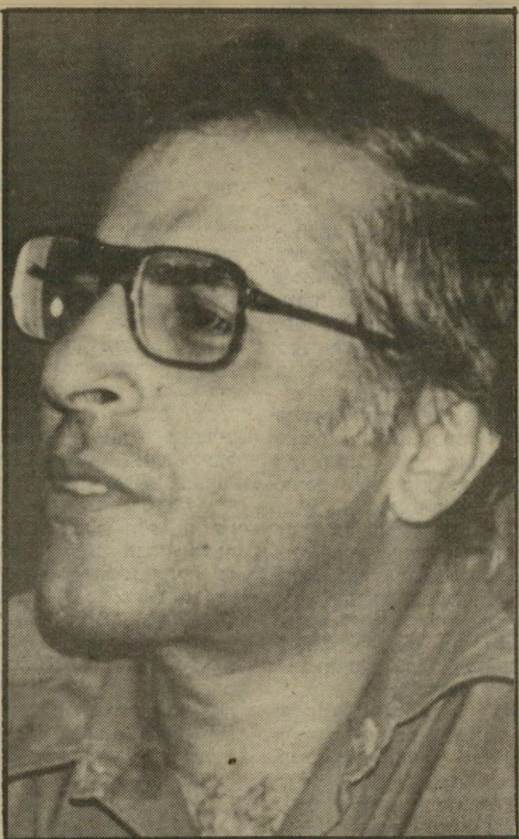
● האם היית אוסר על עיתונאי שרוך לספר את הנעשה במערב־ביירות?

אם עיתונאי שלי היה מצליח להגיע למערב־ביירות, הייתי גאה בזה. להיפגש עם ערפאת לא הייתי מאשר לו. לדעתך אין כל סיפור עיתונאי בפגיש עם ערפאת?

זהו סיפור דרמאטי מושלם. הייתי עושה עליו סרט, אך כציוני ישראלי במלחמה הייתי מביא בחשבון שזה מפריע למלחמה.

● מה דעתך על הפגישה עם אחיעזר? האם גם עליה היית מוותר מכיוון שהתקיימה בר מערב־ביירות?

זהו הישג עיתונאי יוצא מהכלל, ואני מוכרח להודות שיש איזשהי מידת התפעלות מיחס המחבלים לאחיעזר. זה לא אומר ששינית את דעתי ביחס למחבלים. אני עדיין מאמין שצריך לחסל אותם. את צריכה להבין: אני יודע שעברת חוויה מהממת. זה שהיית אצל ערפאת זה כאילו היית בפלאטוס דיטריס. שני המיקרים הם בכחינת חווייה מהממת.



מחמוד לאבדי:

„המנקה דיבר עם כתב קול־ישראל!”

אחד הסיפורים המהלכים בקרב העיתונאים הישראליים המסקרים את ביירות, הוא הסיפור על השיחה שניהל כתב „קול־ישראל”, אהרון ברנע, עם דובר אש״ף, מחמוד לאבדי. השמועה אומרת שברנע דיבר למעשה עם הפקיד של לאבדי, אך הוא עצמו אוהב לספר שדיבר עם לאבדי. בפגישתנו עם מחמוד לאבדי במערב־ביירות, שאלתי אותו אם ידוע לו שברנע דיבר עם הפקיד שלו, ואז גילה לי לבאדי את הסיפור המצחיק הבא:

כתב קול־ישראל, שדיבר ערבית רהוטת, טילפן למיש־רדי במערב־ביירות. וביקש לשוחח איתי. סירבתי לדבר איתו. אך הוא התעקש. הוא צילצל כמה פעמים. המנקה ענה בטלפון. בהתחלה המנקה נבהל, ואמר לי שהישראליים רוצים לראיין אותי בטלפון. אמרתי לו שידבר אי־תם. הכתב דיבר איתי והמנקה נתן לו ראיין עיתונאי מושלם. הוא אמר לו איך הוא מרגיש, ומה דעתו על המלחמה ומה דעתו על דרישת ישראל שנתפנה מביי־רות. הוא התגלה כדובר לא רע. המנקה שלי.



אמנון אברמוביץ:

„בארץ הזו יש שתי תרבויות!”

אמנון אברמוביץ הוא אחד העיתונאים האמיצים של המלחמה הזו. במצח נחושה וללא מורא הוא העז לצאת בגלוי נגד המלחמה, ואת דבריו הוא אמר בעיתון הערב „מעריב”, שאינו ידוע בדעותיו היוניות דווקא. אמנון הפך קורבן למכתבי־שיטנה ולאיומים, אך קיבל גם מיכתבי תמיכה ואהדה.

● אמנון, היית היחיד מבין כתבי עיתוני הערב, שיצא באופן חריג־שמעני נגד המלחמה. היו שטענו נגדך שאתה גורם לדמורליזציה בי קרב הלוחמים. מה דעתך על כך?

עובדה היא, שכל ההשמצות, הגידופים והנאצות הגיעו מאזרחים, ואילו הטלפונים ומיכתבי האהדה הגיעו מטייסים, מקצינים ומחיילים קרביים.

● זה מעורר אותך?

קיבלתי מאות מיכתבים וטלפונים, מהם יכולתי ללמוד על הקיטוב ביחס למלחמה. תגובות הנגד היו רוויות שינאה, קללות ואיומים, והבעד היו ממש אוהבות.

● האם עיתונך „מעריב” מצנזר אותך?

הרשימות מדברות בעד עצמן. יש לי במעריב חופש ביטוי מוחלט וגבינו מלא מצידו של העורך, שניצר.

● היו שמועות כאילו עומדים לפטר אותך מהעיתון.

לשמועות אין שחר, למרות שהן נובעות כנראה ממישאלת לבם של לא מעט אנשים.

● אתה נכה־צה״ל, בעל אחוזי נכות גבוהים. מהו יחסך לחנך ברטוב שהביא לפני הקוראים את העובדה שאתה סובל מכוויות קשות?

הרשי לי לא להתייחס לא לדברי ברטוב, ולא לדברי יעקוב העליון שענה לי. זה שטויות. מה זה קשור לזה שאני נכה־צה״ל? זכותו של כל אדם להביע את דעתו. לכתוב נגד המלחמה, הוא הרי נפגע במלחמה כליכך קשה...

פגיעה במלחמה היא לדעתי בלתי־רלוונטית לעיצוב השפעה פוליטית וחברתית, ובלתי־רלוונטית לעבודה מיקצועית בעיתונות.

● האם מאיימים לדעתך גם על עיתונאים ימניים כמו אדר שייב או אליהו עמיקם?

אני חושב שלא, ואני חושב שזה מוכיח שבארץ הזו יש שתי תרבויות.